

Begreber, idet man snart taler om det, der passer for den hellige, almindelige Kirke, og snart om, hvad der passer for Folkekirken; men dette gaaer ikke an. Naar her tales om geistlige Embedsmænd, saa er Taler om Embedsmænd i den danske Folkekirke; de kunne gaae ud af den danske Folkekirke, saa at de ikke ere Embedsmænd i den danske Folkekirke imorgen, og dog være Lærere i den hellige almindelige Kirke; den ene Stilling er ikke knyttet til den anden. Her tales kun om den danske Folkekirkes Lærere og Præster, og de ere Statens Embedsmænd saa fuldt som nogen anden Embedsmænd i Landet. Jeg kan altsaa ikke gaae ind paa den Afskillelse her, at vore geistlige Embedsmænd, vore Præster skulle staae i en anden Stilling til Staten, saalænge de have det Embede, hvortil de ere bestillede af Staten eller Statens Regjering, end den, hvori enhver anden Embedsmænd staaer. Men den høitagtede Minister kom der til at nævne Noget om, — og det var det Første, han savnede i dette Udkast — at der skulde blive nogen Hjemmeindtægt for Præsterne tilbage i Menighederne; om man ogsaa for den væsentligere Deel vilde bestemme en fast Lønning for dem, skulde der dog for den mindre Deel blive en Hjemmeindtægt tilbage i Menighederne. Den ærede Minister ansøgte imidlertid ikke nærmere, hvorledes han tænkte sig dette Forhold, thi da skulde jeg være særdeles tilfreds over at gaae med, dersom denne Hjemmeindtægt blev overladt til Menighederne selv, som den ærede sidste Taler antydede. Naar man sagde, at saa og saa stor Løn skal enhver Præst have af Statskassen, og dernæst skal han have en Hjemmeindtægt, der bestemmes af den Menighed, for hvilken han er bestillet til Præst, saa kunde jeg overmaade vel gaae ind derpaa. Men vil Præsten forøvrigt ikke komme i en ganske forunderlig Stilling, naar man tænker sig det gennemført, at han skulde være $\frac{3}{4}$ Statsembedsmænd og $\frac{1}{4}$ Menighedsembedsmænd? Det kunde jo meget let tænkes, at der kom Strid tilstede imellem hans Forplig-

telser overfor Staten og hans Forpligtelser overfor Menigheden; der kunde meget vel tænkes Tilfælde, hvor Staten forlangte af ham som Statens Embedsmænd, der lønnes af Statskassen, en vis bestemt Handling, som Menigheden, naar den ogsaa havde nogen Bestemmelse over ham, kunde forbyde. Jeg troer ikke, det gaaer an at stille ham saaledes, halvt som Et og halvt som et Andet; jeg troer, at han som enhver anden Embedsmænd maa være heelt communal, heelt Menighedsembedsmænd eller heelt Statens Embedsmænd. Den høitagtede Kirkeminister kom ogsaa i Forbindelse med dette til at tale om, hvad Menigheden vilde høre „den elskede Præst“. Ja, det lyder jo overordentlig smukt, og den ærede Minister har fuldstændig Ret, hvor Menigheden anseer sin Præst for „den elskede Præst“, men, naar den høitagtede Kirkeminister vil anvende det paa samtlige Landets Menigheder, saa vil jeg sige, at der er et stort Antal Menigheder i Landet, der ikke vilde sige om deres Præst „vor elskede Præst“, det kan jeg forsikre ham om; hvor stort et Antal dette gjælder om, tør jeg ikke sige, men jeg tør sige, at det vil blive et temmeligt stort Antal, der vil sige: nei, han er ikke vor elskede Præst. Men saa gaaer det ikke an at anvende almindelige Regler paa dette Forhold, gaaende ud fra, at alle Præster ere deres Menigheds „elskede Præst“. Den høitagtede Minister udtalte efter denne Begyndelse, at han vilde tænke sig, hvad Hensigten vel egentlig kunde være med nærværende Lovforslags Indbringelse, og han gik der ud fra, at der ingen Tvivl var om den lovgivende Magts Myndighed til at bestemme, hvorledes Geistligheden skulde lønnes, og i det Hele til at forandre den Maade, hvorpaa den hidtil var lønnet; den behøvede man ikke at ville hævde paany, thi den var allerede tilstrækkelig erkendt; og for den Sags Skyld behøvedes der altsaa slet ikke at virkes hen til en fast Lønning for Præsterne. Deri er jeg fuldstændig enig med den høitagtede Minister. Dersom der ikke laa Andet til Grund for nærværende